

Història de la meva mort
(Tot acompanyant la pèrdua)

No m'ho hauria imaginat mai així. I no us penseu que sigui per falta de temps, n'he tingut suficient per donar-hi voltes una i altra vegada, però al final la cosa és ben diferent del que havia pensat. Ja deu ser això morir-se, no ho havia fet mai i ara ja hi sóc. La dama negra armada amb una dalla tampoc apareix per enlloc, en un primer moment m'ha semblat que m'havia equivocat, que estava en un impàs entre una cosa i l'altra, en deien el purgatori quan era menut, però al final ho he tingut clar. Estic mort. Finalment. M'atreveria a dir que ja era hora.

La primera vegada que hi vaig pensar seriosament, no valen aquells moments d'aprenentatge infantil en què es moren els avis i sembla que només els passa als altres, o en les ocasions en què després d'un sopar copios i quatre copes, els comensals ens tornàvem filosòfics i divagàvem sobre la vida i la mort com si en fóssim experts. Res. Una colla d'ignorants que, mirats des de la perspectiva que em dóna haver finat, perdíem el temps fent elucubracions que anaven més destinades a fer-nos els interessants que no pas a buscar la veritat. De fet, la veritat no cal buscar-la gaire, ja ens atrapa sense que ens n'adonem.

Em fa gràcia recordar aquelles idees que anaven fluint dolçament, gràcies en part a l'alegria d'estar vius i envoltats d'amics, i en què relatàvem el precís instant de morir, quan ens apareixeria el resum de la nostra vida, alguns deien que en format diapositiva i d'altres com si d'un vídeo experimental és tractés, amb la música preferida de cadascú de fons i acompanyats dels éssers més estimats. Tot i que segur que algun intrús gosaria esguerrar l'escena final. Doncs, si voleu que us digui la veritat, millor que no us ho expliqui. Només faltaria trencar l'encant del moment final! Hi ha pel·lícules que no poden tenir *spoilers* tan flagrants, i aquesta sí que és la pel·lícula de la vostra vida. Ja me'n vaig una mica de mare, estic un pèl dispers. M'haureu de perdonar, estic mort des de fa poca estona i no m'hi he acostumat. El que sí he fet és acceptar-ho, de fet el meu psicòleg em diria que possiblement estic resignat i el procés d'acceptació tot just comença. No ho sé. En Jordi em va ajudar molt en un moment complicat, és veritat, però crec que ara no em fa falta, ara ho tinc més fàcil. Quan el vaig conèixer era el moment en què la mort es feia més present, perquè la vida se m'havia aturat, potser més que ara, tot i que costi de creure.

Fa cinc anys tenia una vida fantàstica. No podia demanar res més, la feina m'anava genial, em sentia feliç amb la família, la Mercè i la Laia han sigut unes companyes perfectes. El dia que el mossèn, perquè ens vam casar "com tocava" segons la meva mare, va dir aquella frase de *en la prosperitat i l'adversitat, en la salut i la malaltia, fins que la mort us separi*, vaig mirar

la Mercè als ulls amb un somriure d'orella a orella desitjant una vida de prosperitat i salut plegats. Ho vam aconseguir fins el sis de novembre del 2010. Ara em ve a la memòria el viatge de noces quan vam agafar el cotxe i sense destí, només seguint les ganes de veure llocs desconeguts, vam anar voltant per Europa, i ens vam aturar en un petit bar de Le Havre a picar una mica, al capvespre. Mentre menjàvem un mag anava distraient el personal, era un paio molt divertit, vaig quedar bocabadat de l'art d'aquell home i enamorat de la màgia. Dos anys després, tot i tenir una titulació en Química, la meua vida laboral era l'espectacle i la màgia. Vaig aconseguir ser el millor mag del país, sí senyors! Sense modèstia! Ara la Mercè em diria que sóc un cregut però que tinc raó, i riuríem i ens faríem un parell de petons. La trobo a faltar.

El dia fatídic de novembre venia precedit per una setmana gloriosa, vaig emplenar les tres actuacions al teatre de la ciutat durant les fires i festes, les crítiques m'alabaven i em comparaven amb els mestres il·lusionistes més grans de la història. El meu ego va créixer tant que vaig trobar normal desmaiar-me aquell matí mentre podava la morera del jardí. Tants dies d'estrès, d'estar a la cresta de l'onada i rebre tants reconeixements havien de passar factura. L'ambulància arribava a urgències abans de dinar i a l'hora de berenar em van servir una notícia anomenada Glioblastoma, es veu que a dins el meu cervell hi habitava el tumor cerebral més agressiu. M'ho vaig agafar molt bé, veient-ho amb perspectiva potser massa bé. La Mercè plorava d'amagat, se li veia als ulls i la Laia va venir de Barcelona deixant penjades algunes classes de la universitat per estar al meu costat. Els vaig dir que no es preocupessin, que el que volia era tornar a la vida normal. Així ho vam fer. L'agenda mèdica la gestionava la Mercè, jo em dedicava a planificar la gira d'estiu a Las Vegas. Era la primera vegada que hi aniria, em feia molta il·lusió i per això destinava la major part del dia a organitzar el viatge, assajar els trucs principals, millorar alguna part estètica per fer-ho més espectacular, com es mereixia la capital de l'espectacle. Em trobava bé i per això vaig deixar, en contra de l'opinió de la família i els amics, d'anar al metge. No entenia perquè estaven tan preocupats, jo estava valent, fort, amb ganes i energia, fins que vaig tenir l'accident.

No us penseu que sóc, vull dir era, encara no m'hi he acostumat..., un irresponsable. Els metges em van recomanar que no agafés el cotxe, i així ho vaig fer. Anava per la ciutat en motocicleta, una d'aquestes petites de poca cilindrada. A qui volíeu que fes mal amb aquesta màquina insignificant? Doncs, a mi. Vaig xocar contra un semàfor, hi vaig anar directe sense adonar-me'n. Ja em veieu de nou a urgències, altra vegada totes les proves possibles i les

mateixes notícies, l'amic Glioblastoma va fent camí i està creixent. Ara sí que m'havia de posar les piles. L'endemà, sessió de radioteràpia, un parell de dies a l'hospital per control i cap a casa. No vaig entrar mai més al despatx instal·lat al garatge. Ara la Mercè deu anar recollint els papers, llençant els jocs de màgia, traient les fotos de Las Vegas penjades a la paret i anul·lant reserves. Pobreta. No ho vaig fer bé. El pont de la Puríssima el vam passar a Llívia, amb els amics de la feina de la Mercè. Un d'ells hi tenia una casa i hi cabíem les tres parelles perfectament. Tots teníem els fills a la universitat i ja no volien passar els festius amb els pares, tot molt comprensible. Físicament em trobava bé, el poc cabell que em quedava me'l vaig afaitar i tenia suficient força per fer una vida acceptable. El divendres vam dinar en aquell restaurant rústic francès, decorat amb múltiples animals dissecats, en el que fan l'espectacular pa farcit de vedella, una autèntica bomba gastronòmica que sempre m'havia fet gaudir de valent. Aquell dia va ser diferent, el local era igual, els amics com sempre, però el cambrer era un impresentable. Ja estàvem acostumats que només parlin francès, tot i estar a pocs quilòmetres de Catalunya, però que ens mostressin tant menyspreu per la cultura que estimem em va enervar de tal manera que li vaig tirar el cafè calent a la cara, davant la sorpresa dels meus companys de taula que, vaig saber després, no havien vist cap comportament molest en el pobre *garçon*. Aquell petit incident va generar malestar a casa, que la Mercè no em dirigís la paraula durant un parell de dies m'ho feia sospitar i que les primeres paraules que li sortissin de la boca fossin "T'estàs convertint en un monstre, fes el favor de fer un esforç!". Un esforç, deia. Que hauríeu fet vosaltres? Amb un bitxo dins el cap, perdent memòria dia a dia, buscant mots que abans apareixien sols i que ara no sé ni on els haig d'anar a buscar. Qui donarà resposta als meus problemes? Dono fe que ho vaig intentar, i per això el vaig anar a veure.

Tal com imaginava no hi havia ningú. Vaig obrir la porta lentament, sense trucar, a dins la temperatura era ideal, fresca i més suportable que el fort fred d'hivern dels darrers dies que se'm ficava dins el malmès cervell i em feia veure les estrelles. Només de seure em va envair una sensació de tranquil·litat. Si m'ho arriben a dir mesos abans no em crec que sentís aquesta pau en una església. La inexperiència m'impossibilitava fer qualsevol acció. Què es fa en aquestes situacions? Doncs com en qualsevol altra quan es busca diàleg. Vaig parlar, tot sol, esperant resposta. La premissa era clara, em curo del càncer cerebral i faig el que em demani, la meva proposta era crear una ONG dedicada a nens amb la malaltia. Amb la màgia i la meua fama es podria recollir una gran quantitat de diners, que s'invertirien en investigació, es

posarien a treballar el més grans metges del país i en pocs anys ja tindríem solucionada aquesta fastigosa malaltia que ataca indiscriminadament a nens innocents. L'explicació ressonava per les parets, rebotava per tots els pilars de la nau i la meua veu pujava cel amunt buscant interlocutor. Si hi era no m'ho va dir, si no hi era, tampoc. No sabia si estar decebut o content, el que puc assegurar és que quan vaig sortir de l'església i em dirigia cap a casa no tenia mal de cap, ni fred, ni por, estava tranquil perquè havia fet un pacte amb l'únic que em podia salvar. Al cap d'unes setmanes vaig saber que no m'havia escoltat o que havia passat de mi o que no existeix, suposo que aviat ho sabré... Les notícies mèdiques no van ser les esperades, hi havia progressió cerebral, la cosa pintava malament de veritat. L'única cosa positiva és que vaig conèixer en Jordi.

Tot i tenir la consulta dins l'hospital no tenia les mateixes dimensions que de la resta de professionals; suposo que pel fet de ser un psico-oncòleg, amb una habitació semblant a l'armari de la neteja ja n'hi havia prou. Em va rebre amb un somriure i ja va valdre la pena llevar-se aquell matí. Vam seure, un al costat de l'altre, i la conversa va anar passejant per la meua història mèdica, la família i el futur. Em va envair un sentiment de pena que no havia experimentat fins aquell moment, encara ara no entenc què em va passar, plorava com un nen petit, em sembla que sortien totes les llàgrimes possibles. El més estrany és que quan vaig sortir em sentia relaxat, segur que alguna cosa no anava del tot bé, pensava, però la sensació interior era completament diferent al que creia racional. Com podia plorar? A més, davant d'un estrany. Evidentment no vaig explicar res a casa. Em preguntaven com havia anat i responia que bé, que li donaria una oportunitat al psicòleg perquè semblava un bon noi. Que llarga es va fer la setmana. Tenia ganes de tornar a parlar amb en Jordi, de plorar, de buidar els ulls, de sentir-me lliure, de deixar l'excés de pes de dins el pit allà dins. Què en deu fer ell, de tot això? S'ho queda? No li vaig preguntar i ara tinc curiositat. Vam compartir dos mesos més i vaig aprendre a viure tot esperant la mort.

Les setmanes finals van servir per ordenar algunes coses, ja he dit que no vaig tenir temps d'arreglar el garatge, però sí que tots els papers dels bancs i les assegurances van quedar enllestides. Vaig creure que el millor era no donar feina a la Mercè i la Laia, que no porten gaire bé els temes burocràtics i tenen poca paciència quan han d'anar a fer gestions d'aquesta mena. Amb la Mercè vam parlar molt, entre plors i riures repassàvem la vida en comú mentre planificàvem l'enterrament i la cerimònia, a la qual he assistit però no he pogut veure. La relació amb la Laia no va ser bona aquestes darreres setmanes. La trobava distant, amb

l'excusa dels exàmens es va quedar fins finals de febrer a Barcelona, només la vaig veure dos dies de les darrers sis setmanes. El cor se'm trencava, no gosava dir-li el que pensava, no podia demanar-li que estigués al meu costat perquè quan hi estava notava que perdia alegria, deixava de ser la noia lluminosa de sempre. En Jordi em va recomanar que li deixés alguna cosa escrita o gravada, el que desitgés. Em va semblar una gran idea. L'opció de filmar un vídeo la vaig descartar immediatament, ni jo mateix em reconeixia davant del mirall, per tant vaig fer una gravació de veu. Li deia coses ben senzilles, però que havien de ser escoltades per la meva filla, encara que fos després de la meva mort. Li vaig explicar el dia del seu naixement, tots els moments en què m'he sentit orgullós d'ella, els episodis alegres, divertits i, no me n'he pogut estar, li he donat algunes recomanacions pel futur, com qualsevol pare faria en aquestes circumstàncies. Tot això amanit amb algunes de les músiques que han marcat la meua vida i que tinc ganes que conegui. A veure si se li empelta el bon gust musical del pare i deixa d'escoltar aquestes "pseudo-músiques" actuals.

Estic cansat. Una nova sorpresa! Estic mort i noto que em fallen les forces. Voldria explicar els darrers dies de la meua vida i no puc, és com si no ho recordés bé del tot. Només veig flaixos de cares, noto les carícies de la Mercè, un petó de la Laia, o dos, potser tres. Primer calor i després fred, però no ho puc definir. Tot és molt confús, els records se'm barregen i necessito descansar. Ja em perdonareu. Gràcies per escoltar-me i, com no pot ser d'una altra manera, acabaré amb un consell. O no... És millor no aconsellar. Sigueu feliços i gaudiu de la vida!